

Suzanne Vermeer

Zomeravond

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Er ligt een meisje op haar buik in het water. Haar hoofd wat gedraaid, haar ogen gesloten en haar mond een stukje open. Alsof ze verkoeling zoekt voor de warme zon die op haar schijnt. De blonde haartjes op haar bovenarmen deinen mee met de wind. Kiezelseentjes schuiven zachtjes langs haar heen en op de achtergrond klinkt het gezoem van muggen. Op een enkele wolk na is de lucht strakblauw.

Door de stroming ligt het meisje in een ondiep stuk van de rivier. Haar lange blonde haar is plakkerig en vuil. Het zit vol opgedroogd bloed en de zoetige kokosgeur van haar lievelingsshampoo is vervangen door die van ijzer. Haar strakke bloemenjurkje is opgekropen tot boven haar middel en ze draagt geen onderbroek. Haar volmaakt ronde, witte billen contrasteren met de gebruinde zomerteint op de rest van haar lichaam.

De forse wond op haar achterhoofd is niet het enige spoor van geweld. Krassen, schaafwonden, blauwe plekken. Haar nagels zijn rafelig en gebroken alsof ze wanhopig heeft geprobeerd zich aan de rotsachtige oever vast te klampen. Alles om zich niet te laten opslokken door het water. Alles om in leven te blijven. Een van de laatste dingen die ze in haar veel te korte leven zag waren ogen zo blauw als de zomerlucht.

Er zijn mensen naar haar op zoek. Mensen die veel van haar houden. Ze is iemands dochter, iemands zusje, iemands kleinkind, iemands nichtje, iemands vriendin. Hun geschreeuw kan zij niet meer beantwoorden. Zal de waarheid

over die noodlottige nacht ooit boven water komen? Er staan belangen op het spel die koste wat het kost beschermd moeten worden. Anders zouden er zomaar meerdere levens verwoest kunnen worden.

Wie gaat haar recht doen? Wie gaat uitzoeken wat er daadwerkelijk gebeurd is? Haar leven en dat van haar familie voor altijd verwoest. Geen havodiploma, geen rijbewijs, geen opleiding, geen huwelijk, geen kinderen. Het is haar allemaal ontnomen. In een vlaag van waanzin, of was het doordacht? En waarom? Voor het eindresultaat maakt het niet uit. Ze is dood.

Ergens in Frankrijk

Ik lig in bed en staar naar het plafond. Precies boven mijn hoofd zit een geelbruine vlek. Een erfenis van een lekkage. Dat is niet de enige erfenis waar ik mee belast ben. Die afzichtelijke vlek in het plafond staat symbool voor alles wat er fout is gegaan in mijn leven. Ook als ik mijn ogen dichtdoe achtervolgt die vlek mij. Maar mijn wens voor een wit, blanco plafond wordt genegeerd door de vrouw die mijn keuzes maakt en mijn beslissingen neemt. De ergste dagen zijn de dagen dat ik mezelf ruik. Voor de buitenwereld is ze de nobele vrouw die zonder te klagen de zorg voor haar zieke man op zich neemt. Maar achter onze gesloten deur is het een hel. Ze geniet duidelijk van de macht die ze over mij heeft. Ik ben compleet afhankelijk van haar en haar grillen. Er is bijna niks wat ik zelf kan.

Door het geheim dat we samen delen, zijn we tot elkaar veroordeeld. Ik weet iets van haar, zij iets van mij. Het zijn dingen die het daglicht niet kunnen verdragen. Als ik voor mezelf spreek: van liefde is allang geen sprake meer. Soms vraag ik me af of het er ooit is geweest. Zij beweert bij hoog en laag dat ze nog steeds van me houdt, maar dat zijn loze woorden. Dat toneelspel voert ze ook voor de buitenwereld op. De haat in haar ogen wanneer ze me aankijkt zegt genoeg. Soms probeer ik in gedachten terug te gaan naar de dag dat ik haar ontmoette. Had ik toen al kunnen weten dat achter dat knappe gezicht een hoop lelijkheid schuilging?

Soms fantaseer ik over een heel ander leven, dat krijg je als je te veel tijd hebt om na te denken. In het beste scenario bind ik me nooit aan een vrouw. Ik bemin, ik heb lief, maar ik ben vrij om te gaan en staan waar ik wil. Want ik verlang het meest naar vrijheid. Nog meer dan naar liefde, verzorging, hygiëne en de mogelijkheid om te eten en drinken wat ik wil. Zonder vrijheid is er slechts gevangenschap. En dat laatste is voor mij een plafond met een lekkageplek die mij zelfs in mijn nachtmerries achtervolgt. Er is geen ochtend dat ik niet doorweekt van het angstzweet wakker word. De plakkerige lakens tot aan mijn kin ingestopt zodat ik geen kant op kan. Ontsnappen aan mijn eigen geur is onmogelijk. Op sommige avonden wens ik voordat ik in slaap val dat ik de volgende ochtend niet meer wakker zal worden.

Deel 1

Heden

2

Parijs

Nadine Dubois voelt iets kriebelen aan haar oor terwijl de geur van espresso haar neus binnendringt. Met haar ogen nog gesloten lacht ze tevreden. ‘*Bonjour, mon amour*.’ Al meer dan een jaar wordt ze elke ochtend wakker met deze diepe mannenstem. Ze is dol op dit ritueel. François staat altijd als eerste op en knuffelt haar wakker, gevolgd door een vers croissantje met een dampende espresso die sterk genoeg is om haar op gang te helpen. Terwijl hij de dikke zandkleurige gordijnen opendoet om daglicht binnen te laten in hun luxe Parijse appartement, nestelt zij zich met wat kussens tegen het hoofdbord van het royale tweepersoonsbed aan.

Kijkend naar François denkt ze terug aan de eerste keer dat ze hem ontmoette, bijna twee jaar geleden. Ze interviewde hem voor haar populaire *true crime*-podcast over zijn nieuwe boek, waarin hij schreef over een aantal rechtszaken waarbij hij als gerenommeerd psychiater als getuige-deskundige had opgetreden. Hoewel hij met zijn achtenvijftig jaar drieëntwintig jaar ouder was dan zij, was ze meteen onder de indruk geweest van zijn knappe, statige uiterlijk. Zijn volle grijze haar, waar een lichte slag in zat, zijn fonkelende ogen, gebruinde huid en iets gebogen, puntige neus. Hij was met gekruiste benen voor haar gaan zitten en had zijn slanke handen met keurig geknipte nagels ontspannen op de armleuningen van de leren fauteuil gelegd. Hij had haar onderzoe-

kend, geïnteresseerd en misschien wel een beetje flirtend aangekeken. Ze had hem subtiel met haar ogen gewezen op de trouwring aan zijn linkerhand en hij had geglimlacht. Toen ze de interviewafspraken met zijn secretaresse had gemaakt werd haar duidelijk verteld dat hij maximaal een half-uurtje tijd zou hebben. Ze had zich dan ook uitstekend voorbereid om zo gericht mogelijk vragen te stellen en geen kostbare tijd te verspillen. Dat halfuur werd anderhalf uur en uiteindelijk had hij haar drie uur later meegenomen naar Hôtel de Crillon aan het Place de la Concorde voor een lunch in de smaakvol ingerichte Jardin d’Hiver. Bij het zien van de menukaart hoopte ze dat de getallen achter de gerechten naar een paginanummer verwezen, maar François had smakelijk gelachen toen ze dit aan hem voorlegde. Ze schaamde zich kapot. Het imago van ‘vrouw van de wereld’ dat ze had willen uitstralen viel meteen in duigen. Van de prijs van één sandwich kon ze bijna een week eten.

‘Neem lekker waar je zin in hebt,’ had François haar op het hart gedrukt terwijl hij zelf zonder enige gêne het duurste gerecht op de kaart bestelde; een clubsandwich met kreeft van 78 euro. Met haar caesarsalade van ‘slechts’ 42 euro had ze een bescheiden keus gemaakt. Toen haar bord eenmaal voor haar neus stond had ze zich moeten bedwingen om niet uit te rekenen wat elk blaadje sla afzonderlijk kostte. François had geamuseerd toegekeken hoe ze met een ongemakkelijk gezicht haar bord leeg had gegeten. Het was haar toen nog niet duidelijk of François indruk op haar wilde maken of dat het voor hem heel normaal was om zoveel geld uit te geven aan een lunch. Inmiddels weet ze dat de waarheid ergens in het midden ligt.

Een week later had ze hem een linkje gestuurd om de aflevering van haar podcast voor publicatie alvast te beluisteren en hem nogmaals bedankt voor zijn tijd en de lunch. Hij reageerde bondig dat hij tevreden was en ze de boel wat hem

betrof online mocht zetten. Ze ging ervan uit dat ze niets meer van hem zou horen en probeerde net zo zakelijk op hun ontmoeting terug te kijken als hij blijkbaar deed. Hij was gewoon een charmante, gulle en heel erg getrouwde man, en zij een ambitieuze, populaire misdadjournalist van *Le Figaro* met een eigen podcast. En toevallig hadden hun paden elkaar gekruist. Tot François haar vier weken na de publicatie van de podcast belde. Hij had veel reacties gehad en wilde die met haar bespreken tijdens een lunch. Zij mocht deze keer de locatie bepalen. Ze stemde in en gaf hem een adres door op de Champs-Élysées, waar ze een halfuur van tevoren al klaarzat om zijn gezicht te zien wanneer hij de McDonald's binnenliep. Hij leek haar actie te waarderen. Met vreugde zag ze hoe hij het zout van zijn vingers likte na een grote portie frietjes en gretig zijn tanden in een Big Mac zette. Wat ook opviel was dat op de vinger waar bij hun vorige ontmoeting een trouwring om had gezeten, nu nog slechts een wit bandje te zien was. Toen ze er subtiel naar keek, had hij haar een knipoog gegeven waar ze van moest blozen.

Er waren nog zes eetafspraakjes nodig geweest voordat ze echt verliefd op hem begon te worden. Hij was blijkbaar al bij hun eerste ontmoeting voor haar gevallen, maar hij had haar geduldig beter leren kennen. Van hun leeftijdsverschil merkten ze nauwelijks iets. Ze konden zowel diepgaande gesprekken voeren als met elkaar lachen. Toen hij tussen neus en lippen had gezegd dat de scheiding van zijn vrouw in gang was gezet, had zij het initiatief genomen voor hun eerste zoen. Ze wilde het netjes doen – van getrouwde mannen bleef je af.

Terwijl François op zoek ging naar andere woonruimte trok hij tijdelijk bij haar in. Haar bescheiden appartementje was slechts een kwart van het huis dat hij had verlaten, maar hij leek zich er direct thuis te voelen. Als ze hem vroeg of hij geen spijt had van zijn keuze voor haar en wat hij daarmee was kwijtgeraakt, kreeg ze stevast hetzelfde antwoord: 'Al moet

ik in een kartonnen doos wonen, als jij er maar bij kruipt, is het voor mij goed. Meer heb ik niet nodig.' Hij leek het nog te menen ook. François maakte geen haast met het zoeken naar eigen woonruimte en toen na vier maanden hun huidige appartement op de markt kwam, besloot ze op zijn uitnodiging in te gaan en bij hem in te trekken. De tijd dat ze zo nauw samenleefden in haar appartementje had haar vertrouwen voor de toekomst gegeven.

Waar ze zelf geen enkel probleem maakten van het grote leeftijdsverschil, had de buitenwereld – inclusief Nadines familie – er wel moeite mee. Zij werd afgedaan als zijn midlife-crisis en hij werd weggezet als een oude viezerik. Maar deze gezamenlijke strijd had hen alleen maar dichter bij elkaar gebracht. Nu ze ruim een jaar samenwonen in dit heerlijke, royale appartement is de verontwaardiging wat gezakt en lijkt hun relatie enigszins geaccepteerd te worden. François' ex stuurt Nadine nog maar eens per maand een lelijk berichtje terwijl dat in het begin bijna dagelijks was geweest. Nadine is gestopt met deze aan François te laten lezen. Gesprekken over zijn ex bleven toch een beetje ongemakkelijk aanvoelen. Hoewel François haar had verzekerd dat zijn huwelijk eigenlijk al jaren voorbij was en dat hij sowieso bij zijn vrouw was weggegaan, bleef ze zich toch medeverantwoordelijk voelen voor de breuk.

'Wat kijk je sip.' François gaat op de rand van het bed zitten en streelt haar wang. Ze pakt zijn hand en drukt er een kus op. 'Ik ben gewoon nog niet goed wakker. Ik zal nooit een ochtenddier worden, vrees ik.' Ze zet haar espresso op het nachtkastje, gaapt en rekt zich demonstratief uit. 'Drukke dag vandaag, lief?' vraagt ze hem.

'Aantal afspraken op de praktijk, wat checks op de afdeling, dossiers bijwerken en begin van de middag naar de rechtbank.'

Ze knikt en vraagt zoals ze hebben afgesproken inhoudelijk niet verder. Ze wil hem niet in de verleiding brengen om zijn beroepsgeheim te schenden. Ze blijft tenslotte een misdaad-journalist. Als er dingen voortijdig naar buiten komen over een zaak dan zijn zij en François de eerste verdachten. Ze zijn zich er allebei heel goed van bewust dat alles wat ze doen onder een vergrootglas ligt. En die discretie werkt twee kanten op. Zij vraagt niet concreet naar François' werk en hij niet naar het hare. Eigenlijk vindt Nadine dat wel fijn. Werk staat op die manier nooit tussen hen in als ze samen zijn en er blijft nog genoeg over om over te kletsen. Bij François komt ze tot rust, en ze hoopt dat andersom hetzelfde geldt.

Als hij haar gedag heeft gekust en is vertrokken, pakt Nadine haar MacBook van de houten visgraatvloer en klapt hem open op haar schoot. Terwijl het ding ratelend opstart, wisselt ze een hap croissant af met een slokje espresso. Het inlogscherm verschijnt en ze typt haar wachtwoord in. Haar wachtwoord dat zelfs François niet kent. Routineus scant ze eerst alle krantenpagina's zodat ze op de hoogte is van het laatste nieuws, gevolgd door een rondje langs de misdaad- en true-crimefora waar ze lid van is. Over het algemeen wordt er eindeloos gespeculeerd op die fora, maar soms zit er nuttige inside-information tussen en levert het haar een nieuwe bron op. Ook neemt het aantal luisteraars van haar podcast *Crème de la Crime* toe door haar deelname aan zulke fora, en dat levert weer extra advertentie-inkomsten op, waarmee ze haar onderzoeken financiert. Hoewel François al vaker heeft aangeboden om de financiering achter de schermen op zich te nemen, wil ze daar niets van weten. Ze wil haar hand niet ophouden, dat heeft ze nog nooit gedaan, en haar journalistieke onafhankelijkheid is te belangrijk. Als er twijfel ontstaat over haar integriteit kan ze wel inpakken. En François heeft zelf ook een reputatie hoog te houden.

Gisteravond heeft ze een poll online gezet op de website van

haar podcast met drie cold cases die haar interesseren. Welke ze uiteindelijk gaat onderzoeken hangt van de stemming af die morgenavond sluit. Dat interactieve element heeft al vaker goed gewerkt. De luisteraars van haar podcast het idee geven dat ze invloed hebben op het onderzoek naar een onopgeloste misdaad, maakt hen nog betrokkener en verhoogt het aantal bezoekers. Mensen die hebben gestemd blijven vaak gedurende het hele onderzoek regelmatig terugkeren op haar site en discussiëren daar gretig mee. Ze checkt het aantal stemmen dat tot nu toe bij de zaken is geregistreerd. Absolute koploper is de zaak van de verdwenen zesjarige Zélie. Nadine vermoedt dat de schattige foto van het meisje met haar engelachtige blonde krullen daar zeker een rol bij heeft gespeeld. Gezien het grote verschil met de twee andere zaken neemt ze zich voor om vandaag al wat dieper in de zaak te duiken zodat ze straks meteen aan het werk kan gaan. De zaak van Zélie lijkt een beetje op die van Madeleine McCann. Net als het Engelse meisje is Zélie in 2007 verdwenen uit de slaapkamer van het vakantieappartement waar ze met haar ouders verbleef. Zélie verdween alleen niet in Portugal, maar aan de Côte d'Azur. Het eerste jaar na haar verdwijning was er landelijk behoorlijk wat reuring geweest, maar de zaak had de internationale pers nooit gehaald omdat het een Frans meisje betrof dat in haar eigen land was verdwenen. Een maand of wat geleden had Zélies moeder wanhopig contact met Nadine gezocht. Ze had haar gesmeekt of zij nog eens naar de zaak wilde kijken nu de politie de boel definitief in het archief wilde stoppen en erop aandrong om Zélie officieel dood te laten verklaren. 'Ik kan het niet,' had de moeder haar huilend toevertrouwd. 'Het voelt alsof ik zo mijn eigen kind vermoord. Voor mij is de zaak niet afgesloten zolang ik niet weet wat er met mijn kleine meisje is gebeurd. Alsjeblieft, help me mijn kind te vinden.'

Nadine was behoorlijk aangeslagen geweest door de zaak.

Toen ze de foto van het engelachtige meisje zag, van wie niets dan onschuld uitging, had ze een dikke brok in haar keel moeten wegslikken. Ze weet dat ze niet emotioneel betrokken zou moeten raken omdat dat haar beoordelingsvermogen en journalistieke onafhankelijkheid beïnvloedt, maar soms is dat onmogelijk. Kauwend op haar croissant scant Nadine de berichten in haar inbox die sinds gisteravond zijn binnengekomen. Het zijn er alweer meer dan honderd. Het gros bestaat uit mensen die haar podcast met plezier beluisteren en haar met haar onderzoekswerk complimenteren. Nadine heeft weleens het vermoeden dat bijna iedereen stiekem een privédetective wil zijn. De spanning die het met zich meebrengt, het denk- en puzzelwerk om aanwijzingen en lijntjes te verbinden, spreekt veel mensen aan. Sommige bezoekers laten zich zo meeslepen door hun fantasie dat Nadine hen tot de orde moet roepen om discussies en brainstormsessies niet te mengen met wild en ongegrond gespeculeer.

Als ze de lijst berichten heeft doorgeploegd en voornamelijk standaardreacties heeft verstuurd, klikt ze opgelucht op het laatste ongelezen bericht:

Geachte mevrouw Dubois,

Ik zou vandaag om 12.00 uur graag een kop koffie met u drinken bij Fragments, 76 rue des Tournelles. Het ligt in een zijstraat van het Place des Vosges in het derde arrondissement. U herkent de locatie aan de fiets voor de deur. De koffie is er heerlijk, maar het verhaal dat ik u te vertellen heb nog beter. Vanwege de gevoeligheid wil ik er in dit bericht niets over kwijt. Ik ga ervan uit dat ik uw journalistieke neus heb geprikkeld en dat we elkaar om 12.00 uur treffen.

Hoogachtend,

Me Gabriel Baptiste

Nadine frons haar wenkbrauwen. De afkorting 'Me' staat voor 'Maitre' en dat betekent advocaat of notaris. De naam Gabriel Baptiste zegt haar niets. Het bericht is op zijn minst vreemd te noemen. Arrogant ook. Waarom zou ze koffie gaan drinken met iemand die ze helemaal niet kent omdat hij zogenaamd iets interessants voor haar zou hebben? Er zijn zoveel aandachtzoekers die op slinkse wijze een afspraakje met haar proberen te regelen, alleen omdat ze een beetje bekend is. Maar hij heeft gelijk: ze is nieuwsgierig geworden. Stel dat de afzender geen spelletje met haar speelt en de informatie waarover hij schijnt te beschikken inderdaad opzienbarend is... Ze zou geen echte journaliste zijn als ze niet altijd op zoek was naar een scoop. Maar waarom niet gewoon een telefoontje naar *Le Figaro*? Zou het zo privé of belangrijk zijn?

Binnen enkele minuten heeft ze online de juiste Gabriel Baptiste gevonden. Hij is strafadvocaat en runt samen met drie collega's een bescheiden kantoor in de Ardèche. Voor zover ze kan ontdekken heeft hij geen noemenswaardig grote zaken of overwinningen op zijn naam staan. Het kantoor bestaat pas een jaar of vier en Baptiste is er twee jaar geleden als laatste bij gekomen. Op de website klikt ze het kopje OVER ONS aan en scrollt naar de foto van Baptiste. Een donkerharige man met een bescheiden baardje en pientere ogen spat van het scherm. Hij straalt een energie en vastberadenheid uit die Nadine meteen aanspreekt. Dus hij bestaat én hij ziet er niet uit als een gek met verkeerde bedoelingen.

Ze kijkt op haar horloge. Eind van de week moet ze een groot artikel inleveren voor *Le Figaro* over de verontrustende stijging van gewelddadige misdrijven. Met name het percentage van pogingen tot moord is aanzienlijk toegenomen, en dat is zorgelijk. Voor vandaag had ze met instemming van haar baas een thuiswerkdag gepland om zich vol op het schrijven te storten zonder afgeleid te worden door haar col-

lega's op de redactie. Die rust kan ze voor vandaag wel vergeten. Ze weet nu al dat het bericht, wat ze ook beslist, de hele dag in haar hoofd blijft spoken. En dus blijft er maar één optie over waardoor ze de kwestie zo snel mogelijk weer los kan laten. Als ze hierdoor in tijdnood komt, kan ze altijd 's nachts verder werken. Ze moet horen wat Gabriel Baptiste te zeggen heeft.